

оглядає батії. Бил каже: Та коштує доляр, та доляр й нів
а та аж два долари. — Не знати кільки та коштувала би, що
в середині та велика? — кажу я. » А ви як би занесли її« каже
Бил. — Вже я би якось заніс її, коби лиш він мені її дав. А
ті аж заходять ся від сміху. Виншов Яким тай каже: »Пійдїть
Штіф тай підголіть ся, та підемо нині до фортиграфу. Завтра
я буду писати лист, тай підемо до краю«. Послухав я дур-
нисько тай пішов. Приходжу — посадили мене на таке кріс-
ло, що лягає ся. (тай щось булькнув до мене. А я кажу: се!
Намочив він мені голову, а потім знов щось сказав, а я ка-
жу: се! Ей, дивно ся, а сей розбів мені яйце та мені на го-
лову. Ех, як ся не зірву, та до него: Воцумерія, Джан?!

Всі: (Бухають сміхом).

Штіф: Сїв я знов, тай міркую: ото ми, небоже, обемі-
нили голову, що не буду мїг межн люд і показати ся. Але що
робити? Вже чекаю кінця. — Скінчив він тай каже: »Орайт,
Джек«. — Встав я, дивлю ся до люстра і самий себе не пі-
знаю. Кажу вам — о десять літ молодший!

Явдох: Такі сьте були файні, Штіф?

Штіф: Знаю же тре' заплатити а тут як на збитки не маю
дрібних десяти центів. Виймив я пятаку, той дав. Той пішов
до каси і відтіль приносить мені два долари й нів. Наробив
я крику, зачав садити їму гелів, а тут прилетіло двох, тай
мене за ковпир, та на двір. Ще вибачте якийсь коштує ня в
дверях.

Джек: Певно він мастив вас пахнющими міделками та
олійками, а, мусите знати, се дорого коштує.